

af Betydning. Den forstandige Politimester vil i sin Kommune altid kunne faa den Forøgelse af Personale og Forbedring i Udrustning, som Tiden kræver. Vejen gennem Regeringskontorerne og Rigsdagen vil sikkert vise sig langt besværligere. — Den af den større Del af Flertallet foreslaaede Fordeling af Udgifterne mellem Stat og Kommune, hvorefter de enkelte Kommuners Tilskudskvotient een Gang for alle fastsættes, vil let bevirke, at overvættets Krav paa forøget Politihjælp fremkommer, thi det koster intet for den enkelte Kommune at fremsætte saadanne. Følgen bliver da let, at saavel de begrundede som de ubegrundede Krav afslaaes.

De Betragtninger, Flertallet anfører til Støtte for sit Forslag om at gaa over til et rent Statspoliti, forekommer Mindretallet ganske ufyldstgørende.

Det er ikke af Flertallet ved nogen Lejlighed hævdet eller blot antydet, at den nuværende Ordning ikke skulde være tilstrækkelig til at betrygge Retssikkerheden. Det erkendes tværtimod af Flertallet, at Statspolitiet paa fuldt tilfredsstillende Maade har løst de Opgaver, som paahviler det efter den nye Retsplejeordning.

Flertallets Hovedbetragtning synes nærmest at være den, at efter at den almindelige Lovordning har udstrakt sig til flere og flere Omraader og derved afløst adskillige lokale Vedtægter, er det en logisk Følge heraf, at Staten ogsaa overtager Tilsynet med disse Forskrifters Overholdelse, idet det nu drejer sig om umiddelbare eller middelbare Statsinteresser. Mindretallet maa til hele denne Betragtning anføre, at en væsentlig Del af Ordenspolitikets Virksomhed stadig gaar ud paa at beskytte lokale Interesser. Vi kan ikke erkende, at f. Eks. Ledelsen af Færdselsvæsenet, Tilsynet med Forlystelsessteder og deslige i København er en Statsinteresse. Til disse Arbejder anvendes der dog ca. 120 Mand. Vi mener, at den Deling af Opgaverne mellem Statens og Kommunernes Politi, som nu haves, i det hele og store er rigtig.

Hvis alt Politi bliver Statspoliti og alle Udgifterne derved Statsudgifter, vil Resultatet heraf være, hvad enten man følger den ene eller den anden af de af Flertalsgrupperne foreslaaede Refusionsregler, at Hovedstaden og de større Købstæder faar en betydelig Aflastning i deres Udgifter, hvilken de mindre Bykommuner og Landkommunerne kommer til at bære. Vi mener derfor ikke, at en Statspolitiordning som den foreslaaede vil vise sig politisk gennemførlig.

Vi mener endelig heller ikke, at der findes noget andet Land, hvor en ren Statsordning som den, Flertallet foreslaar, er indført eller paatænkes indført.

De Betragtninger af mere sekundær Natur, som Flertallet anfører til Støtte for sit Forslag, skal vi iøvrigt lade staa ved deres Værd. Vi mener ikke, at de er afgørende.

Mindretallet har ud fra de tidligere anførte Grundbetragtninger bestræbt sig for at udforme et Forslag, der med den bestaaende Tilstand som Grundlag søger at bevare det, der har vist sig værdifuldt, samtidig med, at det, som har givet Anledning til Vanskeligheder og Gnidninger, fjernes.

I sidstnævnte Henseende bemærkes: Da Strafferetsplejen i 1919 blev henlagt til det allerede, blandt andet af Hensyn til Fremmedpolitiet, bestaaende Statspoliti, vilde man aabenbart opnaa to Ting.

For det første vilde man skabe et særlig uddannet Redskab for Strafferetsplejen, som var i Besiddelse af en saadan Bevægelighed, at det kunde anvendes overalt i Landet, sikre en ensartet og energisk Forfølgning af Forbrydelserne i alle Landets Egne og muliggøre en større Sammendragning af Politi, hvor det var ønskeligt. Dernæst vilde man i Erkendelse af, at Strafferetsplejen er en Statsopgave i egentligste Forstand, fritage Kommunerne for Udgifterne herved. Man gjorde sig her ganske vist skyldig i en Inkonsekvens, idet man ikke samtidig overførte Delinkventudgifterne. Uagtet Flertallet nu gaar langt videre og vil overføre samtlige Politiudgifter til Staten, lader Flertallet dog, saa vidt vi